

Дѣтѣ жесѣи.

Въ едно благо живѣли двѣ жесѣи.
Станѣ лѣто, станѣ сѣна, благого са истреи,
Въ него не останѣ вода ни за цѣрь,
И жесѣиѣтѣ подскокѣ, подскокѣ, въ оузи жсарѣ,
Трѣлѣли да трѣсятѣ нѣкѣ друго благо,
Дѣто да е отѣ нѣиѣ вода богаго.
Наскоими дѣлбокѣ единѣ играѣ нѣлѣ свѣдо,
И „ела, ела,“ искрикова еднаго Жира жсаѣ,
„На, вижѣ, вода, салѣ да скоимиѣ трѣба.“
Но другаго примислила и, „ѣда, ѣда“
Рекла: „аии ако и розѣ играѣ прѣсѣхѣ,
Какѣ ще излѣземѣ вънѣ тогазѣ
Сѣсѣ твоя уиѣ не ходѣ азѣ
Мои въ погалѣна ѣда ще ни нѣхѣе.

Койго мисли на какво са рѣшава,
Мои не турѣ главаго си вѣ торѣа;
А когато и брата си свѣстѣва,
Мо и него излѣвува отѣ ѣда.

Галица, т. II, к. V, стр. 1. 1862